

Rakovszky Zsuzsa

Délutáni éjszaka

Depresszió

Átüt a konyhaablak üvegén,
a vékony függönyön át tűz szemembe,
mintha a végítélet közeledne,
a hold, a jéghideg platinafény.

A konyhabútorok épp csak derengnek.
A reggel messze még. Két óra múlt.
Holdfényben minden elvalótlanul,
talán mert nem felel lélegzetemnek

más lélegzet a két sötét szobából.
Akik valaha itt éltek velem,
már nincsenek, vagy túl a tengeren.
Öröm és fájdalom egyforma távol,

A föld a jégcsap holdvilág alatt
forog velem sötétben és kihűlten,
sodródom, mintha úrhajós az űrben,
kinek köldökszínórja elszakadt.

A perceket üresen pergeti
az óra, épp csak karcolják a felszínt.
Sötét terek: üres lakás, üres szív.
A függönyt léghuzat lebegteti.

A megkövült idő fölött lebeg
a lélek, földi súlyoktól eloldva.
Idő előtt felköltöznék a holdba,
azok közé, akik már nincsenek.

Multiverzum

Ha minden lehetőség,
csak mert lehetséges, valahol megvalósul,
hogya nem itt a földön,
egy másik univerzumban, mert minden döntési
helyzet
új valóságot szül, s ezek úgy szaporodnak,
fürtökben, akár a szappanhabbuborékok,
ha a szappanos lébe fújunk a szalmaszállal,
ha ez az élet, melyet élni látszunk,
s az én, amelynek képzeljük magunkat,
csak egy a sokból, akkor, akkor –

Az egyik univerzumban e pillanatban
együtt ülünk egy napsütött verandán
kettesben vagy unokák gyűrűjében.
A másikban már régen nem vagyok,
meghaltam kiskoromban kanyaróban.
Tűzvész, hajótörés, atomcsapás,
vonatszerencsétlenség, gránát a fronton,
mindez valahol éppen
folyton történik veled és velem,
de minden történés, akár az álom,
amelyben minden: korom és nemem
s nevem esetleges és változékony,
s éppígy a környezet, amely körülvesz,
hegyek, folyók, kávézók, börtönök

vagy irodák, de mindez az álom anyagából,
miközben lépten-nyomon egy homályos
érzés kísért: mindez csak félvalóság,
s valami hűvös
egykedvűség a legfélelmesebb
eseményekkel szemben is, hiszen
csak félig-meddig léteznek, s időnként
egy-egy világos pillanatban
a vágy: kitörni
ebből az álomból a végső és egyetlen
valóságos valóság nappalába.

Látnok

Ez akkor történt még, amikor N-ben
egymagamban ültem a műhelyemben:
egy délután felnyílt belső szemem,
és akkor ott megláttam hirtelen,
ahogy az esteli nap gyöngé fénye
olyan szögben esett az ónedényre,
hogy az izzani és lebegni látszott,
a holt fémen ezüst fényfolt virágzott,
s úgy tűnt, az anyagot, a keserűt és sötétet,
mintha egyszerre áthatná a lélek,
s hogy minden létező, a fű, a kő,
amit javítgatok, a lyukas talpú cipő,
tyúk és csalán és mindenfajta lény,
ha megérinti őket ez a fény,
s az izzó égi gyöngédség előnti,
úgy tud érezni és szeretni, mint mi.
Mikor a Nem megfürdik az Igenben,
a sötétséget áthatja a szellem,
s a higany és a kén kemény, keserű lelke
fölragyog, mint az ég reggelre kelve,
s Isten lesz minden mindenben. Igen,
így történt, és én máig azt hiszem,
hogy akkor, abban a villanásnyi időben
a dolgok lelke tárult fel előttem,
s ezért van, hogy bízva nézek az égre
mindmáig, és mindannak ellenére,

amit testi szemem borzadva lát:
a bűnt, az öldöklést, a döghalált,
sokféle szörnyű kórt, s mindazt a rosszat,
amit ember és természet okozhat,
nyulat róka, medve a gödölyét
hogy tépi szét, disznó torkát a kés
hogy metszi el, testvér testvért hogy öl meg,
a bűn s az örület hogy lepi el a földet,
s csak tépelődöm, hogy miként lehetne
ilyen különböző két világot gyúrni egybe:
azt, mit feltárt előttem az elragadtatás,
s azt, melyet napra nap látok, mint bárki más.
És csak kérdezgetem, mindez mi végre,
de hiába nézek kérdőn az égre,
választ keresve, mert amíg szemem
a végtelent pásztázza, hirtelen
az úrt átszelve egy tűzgömb alá hull:
s látom, az égben is háborúság dúl!
Aztán azt gondolom, nem, ez mégsem lehet,
és hangtalan kimondom a neved,
amíg hazafelé botorkálok a ködben,
s hiszem, a titkot egyszer majd föltárod előttem,
s mint tenyereken aranypénz, az ok
majd ott ragyog, mielőtt meghalok,
vagy mint mikor egy kéz egy függönyt félrevon –
s lelkem megbékél azon a napon.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2025-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Szegő János
Korrektor Hradeczky Moni
A borító Szilágyi Lenke fotójának
felhasználásával készült
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9421
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4572-5